

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

El 9-N, una gran victòria

La del 9-N és una de les moltes batalles que el sobiranisme ha de guanyar sí o sí (i, per anar bé, sí+sí). Però hi ha moltes maneres de guanyar batalles mentre no arriba la victòria final. Per això, quan em fan la pregunta “¿Hi haurà o no hi haurà consulta?”, responc: “És el que volem, és el que cal, és pel que cal lluitar fins al darrer moment”. Però afegeixo que, passi el que passi, decideixin el que decideixin els que tenen la gran responsabilitat de dur-la a terme, cal que el 9-N sigui una gran victòria al servei de l'objectiu final.

PER SITUAR BÉ LA QÜESTIÓ, cal fer memòria d'un parell de coses. D'una banda, que la promesa de la consulta del 9-N no va ser resultat d'una estratègia calculada per garantir-ne la realització, sinó conseqüència de la necessitat de consens entre forces polítiques amb concepcions diverses de la jugada. Un consens forçat pels resultats d'unes eleccions en què, com ha dit el president Mas, els catalans vam repartir les responsabilitats del procés. Aquesta unitat entre diversos partits, que tant ens emociona, també té aquesta mena d'inconvenients: resta consistència estratègica de cara a l'acord.

D'ALTRA BANDA, aquesta mateixa necessitat d'unitat va donar lloc a la data i, sobretot, a la pregunta de la consulta. Fa somriure que polítics bregats i experts juristes la discuteixin com si hagués sortit d'un laboratori esterilitzat. Aquesta era la millor data i pregunta possibles per poder arribar a la fotografia d'unitat –de les CUP a Unió– que encara provoca tanta satisfacció. Discutir si hi havia una altra data i una pregunta millor no és fer política, és ficció.

PERÒ AQUEST PUNT de partida ja és el passat. I, a la velocitat que anem, dos anys són gairebé història. Ara ja només ens queda el demà per actuar. De manera que, primer, cal anar el més lluny possible en el desafiament a l'Estat sense que es creï una aparença, ni encara menys, una situació de descontrol intern. Amb consciència o sense, hi ha qui juga a crear aquest clima d'inseguretat, bé sigui per treure'n avantatges partidistes aquí, bé sigui per enfonsar la consulta allà. I fins hi ha un vell independentisme que mai no va saber estendre la seva promesa més enllà del seu propi cenacle, que ara es reactiva per si pot treure profit d'un hipotètic fracàs del 9-N.

EN SEGON LLOC, penso que el debat no és entre desobediència sí o no. Ja fa dies que es fan orelles sordes a l'Estat. Tampoc no és qüestió ni de co-

SANTI IGLESIAS

Si finalment no hi poguéss haver urnes, el 9-N a les 12 h tothom davant del seu col·legi electoral

vardies ni de testosterona. L'objectiu ha de ser que la consulta del 9-N sigui útil per a l'exercici del dret a decidir i, per a molts, també per a la independència. Però cal assegurar que fer-la de qualsevol manera no es converteixi en una victòria pírrica. És a dir, en una victòria que se saldi amb tantes baixes que, com Pirros, rei d'Epir, haguéssim de dir allò de “Una altra victòria com aquesta, i tornaré sol cap a casa”.

EN DEFINITIVA, s'ha de plantejar el 9-N en termes de victòria real, fins i tot si finalment no hi poguéss haver urnes. Haver posat en evidència la intransigència de l'Estat als ulls del món ja és una grandíssima victòria. A més, caldria que poc abans del 9-N se'ns convidés a una data, no massa enllà i ara irrevocable, entesa com a continuació de l'únic pla que tenim. Finalment, el 9-N caldria tornar a fer visible quina era la voluntat popular. A les 12 h, tothom davant del que hauria d'haver sigut el seu col·legi electoral, en un gest que deixés clar davant del món qui ha impedit el mandat democràtic que vam fer al Parlament, i que sabés canalitzar la il·lusió de la mobilització.

NO SÉ QUÈ PASSARÀ el 9-N. Jo encara confio a votar. Però, votem o no, el 10-N cal llevar-nos sabent que s'ha viscut una nova victòria.